

MOLNÁR MIKLÓS

Kapd el a birkát!

III. KÖZLEMÉNY

KILENCEDIK FEJEZET

Dorottyról egy árva kukk sem

Nem számítva a levelet, melyet Vendulka anyja, Donatella Hrdličková írt Karel anyjának, Ludmilla Boháčkovának, egy ideig minden békés és nyugodt volt. Az emberek emlékezete rettentően kurta. Azok a polgárok, akik még őriztek néhány halvány emlékfoslányt egy irdatlanul nagy, nehéz természetű, bozontos szőrű birkáról, hamarosan megfeledkeztek az egészről.

Az élet ment tovább. Pelinkáné visszabicegett az iskolába, jobban mondván az ötös számú tanterembe. Ráeszmélt, hogy a mankóval járásnak is megvannak a maga előnyei, sőt pedagógiai hozadékai. Az ő nyájas, finom egyéniségétől persze távol állt, hogy mankóját a gyerekek közé vágja, vagy hogy bárkit is eltángáljon, netán megbökdössön vele. Hanem csak ámult-bámult, milyen fegyelmező hatása lehet a küszöbön vagy a padosorok előtt elfektetett mankónak. Vodička atya lelkesen köszöntötte Pelinkánét. – Isten hozta a kis szörnnyetegek közé, leányom! – mondta.

– De atyám! – mondta Pelinkáné megbotránkozva. – Hiszen ezek gyerekek!

– Gyerekek? Még hogy *gyerekek!* Maga gyerekeknek nevezi őket? Fenevadak ezek! Mind, egytől egyig. Ördögfattyak!

Zdeněk szinte minden este nyakába vette a várost. – Meg kell sétáltatnom Rasputyint, anya – mondta ilyenkor, megcirógatva a Bohušsal közös vadászkapó-duó ráeső részét.

– Ne felejts el sálat is fölvenni, gyöngyvirágom. Meg gyapjúbéléses sapkát – mondta az anyja. – Foga van az időnek. Tudod, hogy a nyirkos levegő megárt a mellkasodnak, aztán csúnyán köhögsz tőle.

– Jaj, anya! Nincs az én mellkasomnak semmi baja – mondta Zdeněk, és így is volt valóban. Elvégre már a második szezonban játszott fedezetet a *Haramia SC* harmadosztályú focicsapatban, de soha egyetlen mérkőzést sem hagyott ki meghűlés vagy más betegség miatt. A partvonalon álldogáló fiatal női szurkolók közül nem kevesen szíves-örömmel kerültek volna közelebbi kapcsolatba Bohuš mellkasával.

– Tudom én, hogy a mi derék rendőreink híven szolgálják a várost, de azért meglep, szívecském, hogy nem török magukat jobban a kerékpárod előkerítéséért. Ha elgondolom, hogy éveken át hordtad ki a rengeteg újságot, hogy összegyűjtsd a rávalót... – folytatta az anyja.

– Jaj, anya! – mondta Zdeněk. – Jövő karácsonyra együtt lesz a teherautóra való is.

– Csak nehogy motorkerékpár legyen belőle, szívécském – mondta Jenda. – A motorbicikli annyi áldozatot szedett már fiataljaink közül, hogy az valóságos nemzeti katasztrófa... De én tudom, hogy megbízhatom benned. Az én kisfiamban! – Megölelte, majd integetett neki a társalgó ablakának tüllfüggönye mögül, miközben a fiú végighaladt az ösvényen a nyílegyenes futórózsasorok között, melyeket együtt szettek meg néhány nappal korábban. Drága, egyetlen gyermekem! Jenda ezután nekiült, hogy tovább pepecseljen „Az Év Anyukája” versenyen elmondandó ünnepi beszédén.

Zdeněk tehát levitte Raszputyint sétálni. Útközben beugrott a város mindkét autókereskedésébe, hogy ellenőrizze: nem futott-e be új használt autó. Kutyájával kettesben esténként mindig másik utcát járt be, gondosan megvizslatva minden egyes telket: nem ott talált-e Dorottya új otthonra. Végül beállított Bohušhoz, a legjobb cimborájához, és a vadászkopó-duó Bohušnál lévő feléhez, Berliozhoz. A szerencsés Bohušnak meg a kutyának a kert végében, tisztos távolságra a főépülettől, külön kis házikója volt, és árnyékszék is tartozott hozzá. Zdeněk és Bohuš egy boldog órán át lapozgatta ugyanazokat a vaddisznó- és szarvas-vadászati szakkönyveket, amelyeket előző este is lapozgattak. Cigarettaztak, megittak egy-két üveg sört, és jóízűeket káromkodtak.

Zdeněk és Bohuš régóta ismerték egymást, pár szóból is mindent megértettek. – Ezt faggyúzd meg, haver! – mutatott egyikük egy vérző vaddisznót ábrázoló képre.

– Frankó, haver! – Helyeslő dörmögés.

– Glugg. – Kortyoló hang. – Glugg, glugg, glugg...

– Csúszik, haver? – Fölhívás további sörivásra.

– Gurul a járgány? – Barátságos érdeklődés az iránt, hogy Bohuš elhozta-e már a furgonját a szerelőműhelyből. Igen lassan haladnak a vasrácsnak a koci orrára való fölszerelésével, amire egyébként a közelgő vaddisznó-vadászatok miatt lesz majd szükségük.

– Megvan a dög, haver? – Érdeklődés Dorottya iránt.

– Nincs.

– Csúszik, haver? – Kedvenc fordulatuk.

– Első liga! – A megjegyzés vonatkozhatott a Nemzeti Bajnokság első ligájára is, ahova reményeik szerint egy szép napon fölkerül majd a focisapatuk. De „Lepra, haver” is lehetett a válasz, utalásként a vidék időjárására.

És ez így megy mindaddig, míg aprólékosan meg nem tárgyalják az összes fontos eseményt, ami előző nap óta lejátszódott, majd, tökéletesen kimerítve a lehetséges beszédtemákat, Zdeněk szedi a sátorfáját, mentacukrot kezd rágicsálni, és alig várja, hogy odahaza édesanyja kezéből kivehesse és megihassa a nagy bögre forró kakaóját.

Vendelín és Mária számolgotással töltötte az estét. Erre leginkább aznap volt nagy szükség, amikor a néhai Havlíková néni házának bontása nem egészen úgy sikerült, ahogy Vendelín eltervezte. Az öreg épület ugyanis szép lassan, szelíden, ámde

megállíthatatlanul aláomlott, és kiadta lelkét. Vendelínt majdnem agyoncsapta a mesztergerenda. Csak állt a porfelhőben, és azon tépelődött, vajon hiba volt-e alulról kezdeni az épület bontását.

Vendelín kénytelen volt tudomásul venni: a ház lebontásával megbízott cég nem vállal felelősséget az építőanyag épségéért, ha a tulajdonos maga kezdi el a bontást. – Disznóság! – mondta Márinka. – Pereld be őket, drágám. Holnap reggel menj el Oldřich Vacátkóhoz. Nehogy beletörődj! Okvetlenül el kell menned hozzá!

Vendelín se segítséget, se vigaszt nem kapott dr. Vacátkótól, megtudta viszont, hogy a megboldogult Havlíková néni az elmúlt jó néhány évben semmiféle biztosítást nem kötött ingó és ingatlan vagyontárgyaira, mivelhogy a biztosítási üzletágat hiénák közönséges rablásának tartotta. Ő, dr. Oldřich Vacátko mondhatott neki bármit, a nénit nem tudta jobb belátásra bírni. Nem mintha ez sokat számítana, hiszen nincs az a biztosítás, amely kiterjedne egy kilencvenéves épület önkezüleg előidézett összeomlására.

– Én mondtam neki, fiam. Hányszor, de hányszor mondtam neki – mondta dr. Vacátko a fejét csóválva. – De hát te is tudod, fiam, milyen makacs volt az öregasszony. Sok álmatlan éjszakát okozott nekem az ő fölbecsülhetetlen értékű szőnyegyűjteménye. Minden darabja vagyont ér. Kihúztam volna az összes fogamat, bár műfog mind, Havlíková asszony egyetlen szőnyegéért.

– Sz... sz... szőny... szőnyegek?

– Hogy mondd, fiam? Beszélj hangosabban! Tudod, kissé nagyothallok már...

– Sz... szőnyegek...?

– Ne aggódj, fiam, legelső dolgom volt, mikor az idős hölgy nekiajándékozta, szabályosan, ahogy a törvény előírja, a kínai porcelánkészletét annak a két kölyöknek, akik gondját viselik kedvenc báránycájának, hogy páncélszekrénybe zárjam a holmit, és biztosítást kössek rá. Drága öreg hölgy... a halála előtt egy-két hónappal járt nálam.

– Kk... kk... kín... kínai? – hebegte Vendelín, és olyan hangokat adott, mint aki pillanatokon belül megfullad.

Oldřich Vacátko kuncogva nézte. – Mókás egy öregasszony volt. Vagyont érő, vésett holmi. Nem mondom, szerencséje van ennek a két kölyöknek. Megfogták az Isten lábát. És még csak nem is tudnak róla. Egyelőre. Havlíková asszony rettentő nagyra tartotta ezt a két kölyköt.

– Kk... kk... kín... ahogy a törvény előírja?

– Bizony, fiam. Ez volt a kívánsága. Szép kis summájába került az értékbecslés meg az ajándékozási illeték, az én tiszteletdíjamról nem is szólva. De hát ez volt a kívánsága, nem engedett belőle. Legalább annyit ráköltött, amennyit te örököltél! – Vacátko ügyvéd úr megint kuncogott. – Fantasztikus egy fehérnép. Fantasztikus!

– Az, fantasztikus – mondta Vendelín. Ökölbe szorított kezével bele-belecsapott a tenyerébe.

Tisztelt Boháčekné!

A férjem meg én nagyon örülnénk, ha szíveskedne ráparancsolni a fiára, Karelra, aki minden hónap utolsó vasárnapján ministrálni szokott a Szent Huzsedom templomban, ha netán nem tudná, kiről van szó, hogy hagyja békén a kislányunkat, Vendulkát, akit gondos, oltalmazó nevelésben részesítünk, bár erről magának aligha lehet fogalma, de ez az igazság, különben is a kislányunk allergiás.

A férjem meg én aggódó szülők vagyunk, amit az iskolával is tudatok, mert az az igazság, hogy ami a szívemen, az a számon. Az ember tegye meg, amit mások kívánnak neki, mindig is amondó voltam én, és nem kétlem, hogy maga mindent elkövetett a fiával, de ez nem látszik meg rajta, ebben a férjem meg én egyetértünk.

Maradok tisztelettel:

Donatella Hrdličková

– Ki az az S. K.? – kérdezte Boháček úr.

– Gőzöm sincs. Talán a férje. Már ha a férje egyáltalán – mondta Boháčekné. – Azt teszi, amit mások kívánnak neki? Hát akkor kösse föl magát, azt kívánom neki a hét minden napján!

– Hallanod kéne, mi mindent beszélnek róluk a kocsmában – mondta Boháček úr. – Róla meg a férjéről.

– Most mi a fenét csináljak? Mi a fenét csináljak? Mi a fenét csináljak? – Boháčekné egyre följebb srófolta a hangját. – Mi a fenét csináljak? – Ezt már szinte visította. – Ezt neked kell elintézned. Elvégre a te fiad is!

– Muszáj erre folyton emlékeztetned? – mondta Boháček úr kedvetlenül. – Karel! – bömbölte. – Karel! Told ide a képed!

Karel kiment a konyhába a hálószobából, melyet Václavval osztott meg, és ahol majdnem egy órát fecsérelt el értelmetlenül, megfejteni próbálva a bátyja magnós rádióját rejtő láda lakatjának számkombinációját. – Mi van? – kérdezte nyájasan.

– Kerüld el azt az átkozott lányt, vagy kiporolom a feneked, hogy becsinálsz, és utána beraklak a centrifugába. Megértetted?

– Anya, mi a baj? – kérdezte Karel.

– Egyetlen ujjal se fogsz hozzányúlni a gyerekemhez! – mondta Boháčekné a férjének. – Csak a holttestemen át! Nézze meg az ember!

– Hiszen te kértél, hogy intézkedjek – magyarázkodott Boháček úr. – Mindig ez a vége. Mihelyt meg akarom nevelni őket...

– A drágalátos leányzója – mondta Boháčekné. – Láttam én. Ismerem én.

– Kit láttál? – kérdezte Karel.

– Te csak hagyd őt békén, kisfiam – mondta az anyja.

– Kit? – kérdezte Karel. Mivel anyja szavaiból gyengédséget hallott ki, szaporán megkérdezte: – Vehetek egy sütit?

– Még hogy allergiás! – mondta Boháčekné.

– Ki allergiás? – kérdezte Karel. – Vehetek egy sütit?

- Ezt a pimaszságot! Micsoda pimasz nőszemély!
 - Aha – mondta Karel. – Kiről van szó?
 - Valamilyen Donatella. Hát igen! Tudnék róla mesélni egyet s mást. Fiatal korában pornófilmekben játszott, sőt egyszer a *Playboy*ba is belekerült a teljes alakú aktképe. Megéri a pénzét! Akárcsak a család többi tagja!
 - Kicsoda? – kérdezte Karel. – Egy sütit. Ugye vehetek egyet, anya?
 - Gyere ide – mondta az anyja. Karel engedelmeskedett, s anyja hevesen magához ölelte. – Kicsikém! – mondta.
 - Anya, vehetek egy sütit? Azokból a csokisakból, a hátsó tepsiből.
 - Hátsó tepsibő-ő-öl? – Anyja hangjából azonnal elillant a gyöngédség. – Azokat félretettem, mert nemsokára meglátogat bennünket a nagy. Tudod, mennyire imádja. Csak nem dézsmál...? – Fölpattant székéből, a tűzhelyhez ment, kinyitotta a sütőt, és megszemlélte a tepsijeit. – Dehogynem! Te kis gazember!
 - Most már elnadrágolhatom? Engedélyezed? – esengett Boháček úr, várakozással teli csillogással a szemében.
- De Karel már kereket oldott.

(Folytatjuk)

Programfüzet borítók (2012–2017)